

Arrest

nr. 182 056 van 9 februari 2017
in de zaak RvV X / IV

In zake: X en X,
handelend in hun hoedanigheid van wettelijke vertegenwoordigers van hun
minderjarige kinderen:

1. X
2. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, handelend in hun hoedanigheid van wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X en X, die verklaren van Georgische nationaliteit te zijn, op 9 december 2016 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 november 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 december 2016 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 3 januari 2017.

Gelet op de beschikking van 13 januari 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 januari 2017.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat H. VAN NIJVERSEEL die *loco* advocaat S. MICHOLT verschijnt.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partijen de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

- “1. Verzoekers dienen beroep in tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdende weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag in hoofde van een onderdaan van een veilig land van herkomst.*
- 2. Vooreerst dient er opgemerkt te worden dat de bestreden beslissingen genomen zijn op basis van artikel 57/6/1 van de vreemdelingenwet.*

Bij koninklijk besluit tot uitvoering van het artikel 57/6/1, vierde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, houdende de vastlegging van de lijst van veilige landen van herkomst van 3 augustus 2016, werd Georgië aangewezen als veilig land van herkomst.

3. Artikel 57/6/1 van de vreemdelingenwet belet verzoekers niet om aan te tonen dat er, wat hen betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in vluchtelingenrechtelijke zin, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat ze een reëel risico lopen op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4. Het is in casu duidelijk dat verzoekers afkomstig zijn van een veilig land in de zin van artikel 57/6/1 van de vreemdelingenwet, zijnde Georgië, en dat er bijgevolg een vermoeden geldt dat er in hoofde van de asielzoeker geen vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aanwezig is. Het is aan verzoekers om duidelijke en substantiële redenen aan te tonen dat ondanks hun afkomst van een veilig land, hun land van herkomst in specifieke omstandigheden niet als veilig kan worden beschouwd en dit dus in afwijking van de algemene situatie aldaar. De bewijslast in casu rust derhalve op verzoekers.

4. Uit de bestreden beslissingen blijkt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op een uitgebreide gemotiveerde wijze tot de conclusie komt dat uit de verklaringen van verzoekers en hun ouders, die in onderhavige beroepsprocedure optreden in hun hoedanigheid van wettelijk vertegenwoordiger van verzoekers, niet blijkt dat er, wat hen betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in vluchtelingenrechtelijke zin zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat ze een reëel risico lopen op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekers het niet eens zijn met de motieven van de bestreden beslissingen, doch de Raad stelt vast dat verzoekers niet verder komen dan het poneren van een vrees voor vervolging, het volharden in hun asielmotieven en het tegenspreken en bekritisieren van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, waarmee ze echter deze vaststellingen niet weerleggen noch ontkrachten.

Waar verzoekers verwijzen naar het profiel van hun vader en dat ze, als kinderen van, eveneens gevaar lopen bij terugkeer naar Georgië, wijst de Raad er op dat in het kader van de twee asielaanvragen van hun vader telkenmale geoordeeld werd door zowel de commissaris-generaal als door deze Raad in zijn arresten nr. 90 661 van 29 oktober 2012 en nr. 173 494 van 23 augustus 2016 dat geen geloof kan gehecht worden aan de politieke problemen die hun vader beweert te kennen. Het louter volharden in asielmotieven die op geen enkele wijze als aangetoond worden beschouwd, is op zich niet van aard om de vastgestelde ongeloofwaardigheid op te heffen. Het verwijzen naar algemene informatie aangaande de politieke situatie in Georgië evenmin. Dergelijke verwijzing volstaat immers niet om aan te tonen dat verzoekers en hun vader in hun land van herkomst werkelijk worden bedreigd en vervolgd of dat er wat hen betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees en dit risico dient in concreto te worden aangetoond en verzoekers blijven hier, gelet op het ongeloofwaardig asielrelaas, in gebreke.

Waar verzoekers er op wijzen dat ze hier in België hun sociaal leven hebben uitgebouwd, ze de Georgische taal onvoldoende machtig zijn, ze het psychologisch zwaar zouden hebben om hun leven in Georgië te hernemen en het schoolsysteem in Georgië hen veel minder kansen biedt, stelt de Raad ook hier vast dat verzoekers zich beperken tot het herhalen van eerder tijdens het gehoor voor het Commissariaat-generaal gegeven verklaringen. Het louter herhalen van de asielmotieven is echter niet van aard om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278). Het komt derhalve aan verzoekers toe om de motieven van de bestreden beslissingen met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar ze aldus in gebreke blijven. Zo verzoekers informatie bijbrengen waaruit moet blijken dat de kwaliteit van het onderwijs in Georgië heel wat minder is, kan hierin echter geen intentie vanwege de Georgische autoriteiten worden vastgesteld om de kinderen, met de middelen waarover de autoriteiten beschikken, redelijk onderwijs te ontfangen en zo te vervolgen of ernstige schade toe te brengen. Het loutere feit dat

het niveau en/of de kwaliteit van het onderwijs in hun herkomstland mogelijk lager ligt dan die in België, kan op zich dan ook geen aanleiding geven tot een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in het Vluchtelingenverdrag of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Voorts gaan verzoekers er ten onrechte van uit dat geen rekening werd gehouden met het hoger belang van de kinderen. De Raad stelt vast dat de asielaanvraag van verzoekers individueel werd benaderd waarbij rekening werd gehouden met de concrete situatie in het land van herkomst alsook met de individuele elementen aangebracht door verzoekers, waaronder hun minderjarigheid. Uit de verklaringen van verzoekers blijkt echter geenszins dat ze bij een terugkeer naar Georgië moeten vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat ze een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Dit blijkt ook genoegzaam uit de omstandige motivering van de bestreden beslissingen.

Verzoekers brengen geen concrete gegevens bij waaruit het tegendeel blijkt. Hun integratie in België is irrelevant bij de beoordeling van de nood aan internationale bescherming.

5. Bijgevolg blijkt niet dat verzoekers redenen hebben om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat ze een reëel risico op ernstige schade lopen in geval van terugkeer naar Georgië."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maken de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens zijn met deze in de beschikking opgenomen grond (zij worden overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vragen gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partijen de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partijen te erkennen als vluchteling of hen de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk worden uitgenodigd te reageren op de beschikking van 22 december 2016, voeren verzoekende partijen, die vergezeld zijn van hun wettelijke voogden, aan dat hun vader lid was van de politieke oppositie in Georgië en dat hij nog steeds vreest vermoord te worden bij terugkeer naar zijn land van herkomst. Zij wijzen er op dat de vriend van hun vader vermoord is en hun vrees voor vervolging derhalve wel degelijk actueel is.

Waar verzoekende partijen laten gelden dat hun vader lid was van de politieke oppositie in Georgië en hij nog steeds vreest vermoord te worden bij terugkeer naar zijn land van herkomst, wijst de Raad naar de grond in de beschikking waar dienaangaande als volgt wordt gesteld:

"Waar verzoekers verwijzen naar het profiel van hun vader en dat ze, als kinderen van, eveneens gevaar lopen bij terugkeer naar Georgië, wijst de Raad er op dat in het kader van de twee

asielaanvragen van hun vader telkenmale geoordeeld werd door zowel de commissaris-generaal als door deze Raad in zijn arresten nr. 90 661 van 29 oktober 2012 en nr. 173 494 van 23 augustus 2016 dat geen geloof kan gehecht worden aan de politieke problemen die hun vader beweert te kennen. Het louter volharden in asielmotieven die op geen enkele wijze als aangetoond worden beschouwd, is op zich niet van aard om de vastgestelde ongeloofwaardigheid op te heffen. Het verwijzen naar algemene informatie aangaande de politieke situatie in Georgië evenmin. Dergelijke verwijzing volstaat immers niet om aan te tonen dat verzoekers en hun vader in hun land van herkomst werkelijk worden bedreigd en vervolgd of dat er wat hen betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees en dit risico dient in concreto te worden aangetoond en verzoekers blijven hier, gelet op het ongeloofwaardig asielrelaas, in gebreke.”

Verzoekende partijen werpen hier geen ander licht op. Ze beperken zich immers louter tot het herhalen van eerder afgelegde verklaringen en het op algemene wijze poneren van een vrees voor vervolging, zonder echter daadwerkelijke en concrete opmerkingen te formuleren aangaande de in de beschikking van 22 december 2016 opgenomen grond. Ze brengen geen valabele argumenten bij die de in voormelde beschikking opgenomen grond en de in de bestreden beslissingen gedane vaststellingen ontkrachten of weerleggen.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond (en de in de bestreden beslissingen gedane vaststellingen). Bijgevolg blijkt niet dat verzoekende partijen redenen hebben om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade lopen in geval van terugkeer naar Georgië.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen februari tweeduizend zeventien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS